

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. J. K.**, bytem, zastoupeného advokátem Mgr. Pavlem Andrlé, sídlo AK Kratochvílova 43, Přerov, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/178223-922, sp. zn. SZ/MPSV-2014/140224-922,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že podává opakovanou žalobu proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2016/178223-922 ze dne 25. 8. 2016, kterým bylo v meritru věci potvrzeno předchozí rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov, č. j. 256975/14/OL ze dne 10. 9. 2014, kterým byl žalobci přiznán příspěvek na pořízení motorového vozidla pouze ve výši 40.000 Kč. Toto rozhodnutí, jeho výrok i odůvodnění, napadá žalobce z dále uvedených skutkových a právních důvodů:

Co se týče skutkového závěru rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2016/178223-922 ze dne 25. 8. 2016, kterým bylo, v meritru věci, opět potvrzeno předchozí rozhodnutí úřadu práce

ze dne 10. 9. 2014 o tom, že žalobce je osobou s těžkou vadou pohybového a nosného ústrojí, tento v žádném ohledu nerozporuje a nemá vůči němu žádných skutkových námitek.

Za sporné však žalobce považuje určení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, tj. v jeho případě pouze 40.000 Kč. Podle jeho názoru tento právní závěr žalovaného o určení výše na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, je příkladem zjevného porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, kde je uvedeno, že: „*Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 ...*“ a dále pak i ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kde je uvedeno, že: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly ...*“, a to v návaznosti na ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., a o dávkách pro osoby se zdravotním postižením, kde je uvedeno, že: „*Ustanovení odst. 1 až 4 se nepoužijí na stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla. Výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmu osoby a příjmu osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla činí 200.000 Kč ...*“.

Žalobce je totiž přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí žalovaného tento nesprávným způsobem aplikoval právě ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením.

Ponejprve z celkového pohledu zpochybnit výpočet příspěvku na pořízení zvláštní pomůcky – motorové vozidlo v případě žalobce, a to z toho důvodu, že takto prováděný výpočet rozhodně nemá přímou oporu v relevantních ustanoveních zákona č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením. Důvodem je zejména skutečnost, že žalovaný jako kritéria rozhodná pro přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo v případě žalobce uvádí ta, která jsou zakotvena v ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením. Relevantní ustanovení zákona č. 329/2011 Sb. však stanoví něco jiného. Podle ust. § 10 odst. 5 věta druhá uvedeného zákona by měl totiž věcně a místně příslušný správní orgán při stanovení výše příspěvku na pořízení zvláštní pomůcky – motorové vozidlo, pouze přihlédnout ke kritériím četnosti a důvodu dopravy, k příjmu osoby a příjmu osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům, nikoliv je stavět jako jediná relevantní kritéria. Žalobce je přesvědčen, že se postup žalovaného v jeho případě dostává do rozporu se smyslem zákona, podle kterého by měl být rozhodujícím kritériem pro stanovení výše příspěvku na pořízení zvláštní pomůcky – motorové vozidlo zdravotní stav žadatele, o čemž svědčí i znění a jazykový výklad ust. § 10 odst. 5 věta druhá zákona. Tento závěr vyplývá z ust. § 1 zákona č. 329/2011 Sb., kde je uvedeno, že: „*Tento zákon upravuje poskytování peněžitých dávek osobám se zdravotním postižením určených ke zmírnění sociálních důsledků jejich zdravotního postižení a k podpoře jejich sociálního začleňování ...*“ v návaznosti na ust. § 9 odst. 2 téhož zákona, kde je uvedeno, že: (2.) *Nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zadržního systému má osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového*

ústrojí, anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardací charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ...“.

Co se týče úvahy žalovaného o stanovení výše příspěvku na pořízení motorového vozidla v případě žalobce, je možné dále kritizovat a považovat za rozporné s právním řádem ČR následující závěry.

Ad 1. K pojmu celkové majetkové a sociální poměry žalobce vzhledem k nezařazení výdajů na léčbu a rehabilitaci do jejich rámce: Ministerstvo práce a sociálních věcí podle názoru žalobce volí nad míru formalistický a restriktivní výklad těchto pojmů stanovených v ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. Pokud Ministerstvo tyto žalobcovy životní náklady nezařadilo do rámce jeho celkových majetkových a sociálních poměrů, měly být pro něj další významnou skutkovou okolností ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Stejná námitka směřuje i vůči nákladům na placení úvěru na chatu, které je povinen žalobce ze svých prostředků hradit.

Ad 2. Ke kritériu četnosti a důvodnosti dopravy: Žalovaný, ani před ním úřad práce, ve své úvaze zcela potlačili kritérium četnosti a důvodnosti dopravy osoby žalobce motorovým vozidlem.

Ad 3. K legitimnímu očekávání: V roce 2007, kdy žalobcova celková majetková a sociální situace byla příznivější, mu byl příspěvek přiznán v mnohem vyšší částce. Proti odkazu MPSV na změnu právní úpravy, tj. konkrétně zrušení vyhl. č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon ČNR o působnosti orgánu ČR v sociálním zabezpečení, její nahrazení zákonem č. 329/2011 Sb., o dávkách pro osoby se zdravotním postižením, s odkazem na ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, je možné namítnout, že nedošlo ke změně ust. § 2 odst. 4 správní řád, kde je uvedeno, že: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly ...“*, do jehož rámce lze jistě zařadit zhoršení žalobcových celkových majetkových a sociálních poměrů, zhoršení zdravotního stavu a zvýšení nutnosti četnosti a důvodnosti jeho dopravy motorovým vozidlem.

Ad 4. K odkazu na zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi: Pokud Ministerstvo práce a sociálních věcí akcentuje ust. § 15 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, konkrétně jeho větu první, kde je uvedeno, že: *„Pro účely tohoto zákona se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popř. po určité době, pro zvýšení příjmů, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti ...“*, nezohledňuje větu druhou stejného ustanovení, kde je uvedeno, že: *„Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat ...“* a také obsah navazujícího ust. § 11 odst. 4 písm. d) téhož zákona, kde je uvedeno, že: *„(4.) Prodej nebo jiné využití majetku se nevyžaduje u ... d) motorového vozidla, které je využíváno k výdělečné činnosti nebo k jiným způsobem nezajistitelné dopravě do školy nebo zaměstnání ...“*. Ministerstvo práce a sociálních věcí se vůbec nezabývá aplikovatelností ust. § 11 odst. 4 písm. d) zákona č. 111/2006 Sb., tedy nutností prodeje nebo jiného využití motorového vozidla ve vlastnictví žalobce, na jehož pořízení mu byl v roce 2007 poskytnut příspěvek. Závěr žalovaného o tom,

že právní řád nestanoví povinnost prodeje motorového vozidla, na jehož pořízení byl poskytnut příspěvek, je zcela lichá.

Ad 5. K výpočtu výše příspěvku na pořízení motorového vozidla žalovaný v rozhodnutí ze dne 25. 8. 2016 dostatečně nevysvětluje postup výpočtu a samotné stanovení výše příspěvku na pořízení motorového vozidla, v případě žalobce, 40.000 Kč. Není například dostatečně vysvětlen vztah příjmů jeho rodiny za rozhodné období, koeficientu životního minima a výše příspěvku na pořízení motorového vozidla. Žalovaný v této souvislosti neodkazuje na žádná relevantní zákonná ustanovení či metodiku. Naprosto nepřezkoumatelným, při stanovení celkové výše příspěvku na pořízení motorového vozidla, je potom odvolání žalovaného na bližším způsobem neurčité internetové zdroje jako relevantního podkladu stanovení zůstatkové ceny motorového vozidla, na jehož pořízení byl žalobci v roce 2007 poskytnut příspěvek.

Totožné, žalobcem nyní rozporované skutkové závěry, de facto obsahovalo i předchozí rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov č. j. 256975/14/OL ze dne 10. 9. 2014 a námitky vůči nim nebyly žalovaným, po zrušení jeho předchozího rozhodnutí č. j. MPSV-UM/102008/14/4S-OLK ze dne 6. 11. 2014 rozsudkem Krajského soudu v Brně, v dalším řízení zohledněny.

Z celkového pohledu žalobcem napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2016 opět považuje žalobce za v některých částech de facto nepřezkoumatelné a v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, kde je uvedeno, že: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí ...*“.

Na základě výše uvedených skutkových a právních skutečností navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2016 zruší, věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení a uloží mu, aby o věci znovu rozhodl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo byla u Úřadu práce podána 19. 5. 2014. Úřad práce požádal o posouzení zdravotního stavu žalobce příslušnou OSSZ a přerušil řízení. OSSZ vypracovala posudek o zdravotním stavu žalobce, ze kterého vyplynulo, že jde o osobu, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a její zdravotní stav nevyklučuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Jedná se o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. b), bodu 1., v části I., přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. a nejde o zdravotní stav uvedený v písm. a), části II. téže přílohy.

Úřad práce na základě posudku OSSZ, s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům žalobce a s ním společně posuzovaných osob, vydal dne 10. 9. 2014 rozhodnutí o přiznání dávky ve výši 40.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.

Žalovaný dospěl k závěru, že úřad práce při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo postupoval správně v souladu s příslušnými právními předpisy

a neshledal důvod pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, a proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Úřadu práce potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla u Krajského soudu v Brně vedena pod sp. zn. 41A 1/2015. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahovalo úvahy, kterými správní orgán došel k přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo právě ve výši 40.000 Kč, proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Zavázal přitom žalovaného k vydání nového rozhodnutí o výši příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo a k podrobnému zdůvodnění, proč se jedná o tuto částku a ne částku vyšší, kterou požaduje žalobce, resp. uvedl úvahy tak, aby přiznaná částka byla přezkoumatelným způsobem zdůvodněna.

Žalovaný na základě tohoto rozsudku vyhotovil dne 25. 8. 2016 rozhodnutí č. j. MPSV-2016/178223-922, kterým opět zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno fíkcí 9. 9. 2016.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.

V žalobě uvádí, že za spornou považuje výši příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, tj. v případě žalobce pouze 40.000 Kč. Měl za to, že rozhodnutí žalovaného je příkladem zjevného porušení ust. § 3 správního řádu, v návaznosti na ust. § 2 odst. 4 správního řádu a na ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. Je rovněž přesvědčen, že žalovaný nesprávným způsobem aplikoval ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., protože postavil jako jediná relevantní kritéria četnost a důvod dopravy, příjmy osoby a příjmy osob s ní společně posuzovaných, celkové sociální a majetkové poměry, když měl k těmto kritériím pouze přihlédnout. Žalovaný se tak dle žalobce dostal do rozporu se smyslem zákona, podle kterého by měl být rozhodujícím kritériem zdravotní stav žadatele.

S obdobnými námitkami žalobce se žalovaný vypořádal na str. 3 svého rozhodnutí a na str. 5 pak odkázal na znění rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9Ads 75/2016 ze dne 14. 7. 2016 v obdobné věci. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že kritéria uvedená v zákoně č. 359/2011 Sb. jsou vyjmenována taxativně, nikoliv příkladmo, tedy žalovaný musel ke všem těmto kritériím nejen přihlédnout, ale také nesměl přidávat kritéria vlastní (či požadovaná žalobcem). Což není nijak v rozporu se smyslem zákona č. 329/2011 Sb., neboť zdravotní stav žalobce byl zohledněn. Pokud by nebyla splněna podmínka příslušného zdravotního stavu, nebylo by možno rozhodovat ani o výši příspěvku.

Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaný zvolil formalistický a restriktivní výklad pojmů celkové sociální a majetkové poměry, když do nich nepočítal i výdaje na léčbu a rehabilitaci, a dále i náklady na placení úvěru na chatu, nepostupoval ani ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správní řád. Žalovaný je názoru, že žalobcem požadovaný postup by nebyl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 329/2011 Sb., a dokonce ani s uvedeným ustanovením správního řádu. K celkovým sociálním poměrům se žalovaný vyjádřil na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, na toto vyjádření odkázal. Pokud se týká zmiňovaného ustanovení správního řádu, pak je žalovaný přesvědčen, že právě i toto ustanovení bezezbytku naplnil, neboť při svém rozhodování přijal řešení v souladu s veřejným zájmem (daným právní úpravou), řešení odpovídalo okolnostem daného případu (po zhodnocení všech relevantních skutečností), a přitom rozhodoval obdobně jako ve shodných nebo podobných případech (hodnotil všechna zákonem stanovená kritéria).

Žalobce rovněž uvádí, že žalovaný do své úvahy nezahrnul kritérium četnosti a důvodnosti dopravy osoby žalobce motorovým vozidlem. Na tuto námitku žalovaný reagoval na str. 6 svého rozhodnutí, včetně své úvahy, že nejvyšší možná částka příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo nebyla z důvodu malé četnosti či důvodnosti ponížena, neboť byla hodnocena jako každodenní.

Žalobce dále poukázal na své legitimní očekávání, když v roce 2007 byla jeho celková sociální a majetková situace uspokojivější a příspěvek byl přiznán ve vyšší částce, rozporuje postup žalovaného podle příslušných ustanovení zákona č. 329/2011 Sb., protože dle jeho názoru pak mělo být postupováno podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu, a pak by bylo možné přihlédnout ke zhoršení celkových majetkových a sociálních poměrů, zhoršení zdravotního stavu a zvýšení nutnosti četnosti a odůvodněnosti jeho dopravy motorovým vozidlem.

K uvedené námitce se žalovaný podrobně vyjádřil na str. 4 rozhodnutí. Žalobce mohl mít stěží legitimní očekávání v návaznosti na již jednou přiznaný příspěvek na zakoupení motorového vozidla, jestliže se v celku zásadním způsobem změnily podmínky a kritéria pro jeho přiznání. Zákon přikazuje zabývat se hodnocením právě a pouze těch kritérií, která vyjmenovává, vylučuje zabývat se hledisky, která mezi zákonná hlediska nepatří. Zákon č. 329/2011 Sb. počítá s mírou postižení žadatele. Jedná se o podmínku, která je správním orgánem hodnocena v první fázi, tedy při rozhodování, zda osobě vůbec nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku vzniká. Dále však mezi osobami, které tuto podmínku splní, již dále na základě míry jejího postižení nerozlišují – a stejně je tomu i v případě podmínky podle ust. § 9 odst. 5 písm. b) zákona č. 329/2011 Sb.

Žalobce dále uvádí, že se žalovaný nevypořádal s využitelností majetku, resp. považuje závěr žalovaného o tom, že právní řád nestanoví povinnost prodeje motorového vozidla, na jehož pořízení byl poskytnut příspěvek, za lichý. S touto tezí žalobce žalovaný nesouhlasí. Je skutečností, že není stanovena povinnost dosavadní motorové vozidlo (bez ohledu na skutečnost, zda příspěvek na jeho pořízení byl či nebyl poskytnut) prodat. Toto je zcela na rozhodnutí žalobce. Nicméně je povinností správního orgánu zjistit jeho zbytkovou hodnotu a s touto částkou počítat, jakoby ho prodal, a také ji zohlednit při hodnocení výše příspěvku na příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. K hodnocení majetkových poměrů žalovaný odkázal na své vyjádření v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 7.

Žalobce dále rozporuje způsob zjištění zůstatkové ceny dosavadního motorového vozidla, která byla dle jeho názoru stanovena dle neurčitých internetových zdrojů. Žalobce se v tomto směru mylí. Zůstatková hodnota jeho motorového vozidla ve výši 130.000 Kč byla vzata v úvahu na základě jeho vyjádření do protokolu poté, co na internetových stránkách v dané době dané vozidlo s daným rokem výroby bylo možno prodat za částku podstatně vyšší.

Žalobci dále není zřejmý vztah příjmů jeho rodiny, koeficientu životního minima a výše příspěvku, protože neodpovídá žádným zákonným ustanovením či metodice. Žalovaný je názoru, že stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo je třeba odstupňovat podle příjmů osoby a osob s ní společně posuzovaných. Protože stanovení výše příspěvku je věcí správního uvážení, nabízí se odstupňovat tuto výši (příjem jako jedno z kritérií pro hodnocení výše příspěvku) v návaznosti na násobky životního minima osoby a osob s ní společně posuzovaných jako rozumný důvod a postup. Je zřejmé, že příjmy ve

výši např. 2násobku životního minima rodiny by měly ovlivnit výši příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo jiným způsobem než např. v případě osoby se 6násobkem životního minima.

V žalobě žalobce dále uvádí, že žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce. K této námitce žalovaný konstatuje, že napadené rozhodnutí obsahuje v části svého odůvodnění jak důvody konečného výroku, tak také podklady a úvahy, na základě kterých žalovaný dospěl ke svému závěru a rovněž odůvodnění obsahuje i reakce na námitky žalobce. Žalovaný tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje zákonem stanovené náležitosti, v odůvodnění rozhodnutí jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu na věc dopadajících právních předpisů, přičemž je přesvědčen, že tyto úvahy nevybočují z rámce správního uvážení daného ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., vypořádal se rovněž s jednotlivými námitkami žalobce. Současně žalobou napadené rozhodnutí reaguje na závěry soudního rozhodnutí, kterými byl žalovaný při svém rozhodování vázán.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech, že rozhodnutí vycházelo z podkladů ve spisové dokumentaci, že má oporu v této spisové dokumentaci a není s ní v rozporu, že uvedl důvody pro rozhodnutí a úvahy o jednotlivostech, a že bylo rozhodnuto v souladu se zákony a věcně správně, a proto navrhol žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Na písemné vyjádření reagoval žalobce replikou, v níž uvedl, že je toho názoru, že jednání žalovaného je zapříčiněno motivem úspor žalovaného, který lze vyjádřit tím, že pokud se mají někde ušetřit peníze, tak nejdříve lze ušetřit u nemocných a bezmocných a vůbec těch, kteří se neumějí nebo nemohou bránit. Sdělil dále, že je pro něj velmi komplikované se přemísťovat, když se má dopravovat pomocí chodítka a někdy i s invalidním vozíkem. Je zřejmé, že proto, aby mohl být žalobce dostatečně mobilní, potřebuje motorové vozidlo s dostatečným prostorem v jeho zavazadlovém prostoru. Pokud jde o zdravotní stav žalobce, jednání žalovaného způsobuje žalobci, ale i celé jeho rodině, psychické problémy a zhoršuje žalobcův zdravotní stav. Žalobce je člověk s roztroušenou sklerózou, přičemž jednání žalovaného ho velmi rozrušuje. U tohoto onemocnění je základní podmínkou nezhoršování progresu onemocnění a psychický klid. Žalobce již několikrát zdůrazňoval, že součástí jeho diagnózy je depresivní syndrom, jehož aktuální stav je pro vývoj diagnózy naprosto zásadní.

K nejzávažnějšímu pochybení žalovaného žalobce uvedl následující.

V rozhodnutí žalovaného na str. 5 odst. 5 se konstatuje, že odvolací orgán nemá metodiku týkající se výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo k dispozici. Proto je dle žalobce nutné se tázat na základě jaké „rozumové úvahy“ mohl žalovaný věcně zkontrolovat dle metodiky výpočet příspěvku, když metodiku nemá k dispozici. V tomto směru stanovisko žalovaného je naprosto nedostačující a dle žalobce je nutné poskytnout žalobci naprosto jednoznačné a dostatečné odůvodnění. Po přezkoumání celé věci žalobce došel k závěru, že v minulých letech se výše příspěvku pohybovala ve výši cca 150.000 Kč,

konkrétně v letech 2014 až 2016. V rámci dokumentu zaslaného žalovanému ze dne 15. 9. 2015 žádal žalobce na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o sdělení, jaká je výše příjmu a jaké jsou majetkové poměry pěti žadatelů bez uvedení jejich jmen a místa bydliště, kteří dostali příspěvek na auto ve výši 150.000 Kč v roce 2015. Dále žádal, aby bylo sděleno, jaké je u těchto žadatelů životní minimum. Požadované informace nebyly žalobci poskytnuty, v rozhodnutí bylo pouze sděleno na str. 8, že námitky žalobce jsou nekonkrétní a nevztahují se k projednávané věci. S tímto však žalobce nesouhlasil.

Žalobce dále pak uvedl, že nerozumí argumentaci týkající se nákladů na léčení, kdy je žalobci lékařem předepisováno 1) fyzioterapie Vojtovou metodou minimálně 4x měsíčně, která není hrazena ze zdravotního pojištění, 2) léčebné konopí, 3) některé léky, které vyvolávají nevolnosti, 4) léčba léky + dezinfekce na katetrizaci + pleny, na které musí žalobce doplácet, když bylo konstatováno, že tyto náklady nejsou rozhodnými. Žalobce v tomto směru žádá po žalovaném dostatečné odůvodnění této otázky, neboť mu není jasné, na základě čeho se k těmto nákladům nepřihlíží.

Dále pak žalobce nerozumí argumentaci, která konstatuje, že do majetku žalobce je započítávána zůstatková cena vozidla, na základě čeho dochází k tomuto konstatování. Vozidlo žalobce prodal za 140.000 Kč a za 80.000 Kč koupil náhradní ojeté, ročník 1995, v pořadí už druhé a zbytek peněz žalobce utratil za léky a rehabilitace nehrazené ze zdravotního pojištění. Toto vozidlo i v případě nákupu nového vozidla bude sloužit jako náhradní vozidlo pro rodiče žalobce. Auto dále využívá syn žalobce, který v něm vozí velmi těžce chodící rodiče žalobce k lékaři, do nemocnice, na úřady, na nákupy, na terapie radioaktivním jódem, domov pro veterány. Zdůraznil, že matka žalobce je válečný veterán z 2. světové války. Její zdravotní stav i zdravotní stav otce, v jejich 88. letech je velmi vážný, např. velmi špatná pohyblivost v důsledku postižení kostí. Žalobce neví, proč neposuzuje žalovaný potřebu žalobce s ohledem na celkové náklady na pořízení vozidla, přičemž je třeba splnit tyto 3. podmínky: 1. do kufru auta musí vlézt chodítko nebo invalidní vozík, 2. auto musí mít převodovku bez nutnosti řadit a ruční řízení, 3. auto musí mít pohon všech kol, aby žalobce mohl dojíždět na chatu, do lesa i v zimě – v rámci rehabilitace.

Nejlevnější takové vozidlo na trhu v ČR se jmenuje Suzuki S Cross, včetně ručního řízení a všech úprav pro invaliditu bez nutnosti řadit, stojí 530.000 Kč, příspěvek na ruční řízení 100.000 Kč – 10.000 Kč, spoluúčast – 90.000 Kč.

Žalobce není sám schopen jakékoliv peníze na takové auto získat a je plně odkázán na pomoc ze strany státu.

Pokud jde o rozhodnutí napadené žalobou žalobce, jedná se o rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí dne 25. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/178223-922, sp. zn. SZ/MPSV-2014/140224-922. Žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci ze dne 10. 9. 2014, č. j. 256975/14/PV, kterým přiznal účastníku řízení (žalobci) příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 40.000 Kč a rozhodl tak, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a výše uvedené rozhodnutí se potvrzuje.

Soud zjistil ze spisu Krajského soudu v Brně, sp. zn. 41A 1/2015, že Ministerstvo práce a sociálních věcí již jednou (dříve) rozhodovalo o odvolání žalobce proti rozhodnutí

Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov ze dne 10. 9. 2014, č. j. 256975/14/PV, kdy toto rozhodnutí bylo MPSV dne 6. 11. 2014 pod č. j. MPSV-UM/10208/14/4S-OLK, sp. zn. SZ/1254/2014/4S-OLK potvrzeno a odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce z 10. 9. 2014 bylo zamítnuto.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 41A 1/2015-74 dne 25. 5. 2016, kdy rozhodl tak, že rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 11. 2014 zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplynulo, že Krajský soud v Brně věc posoudil následovně:

Vzhledem k tomu, že o nároku žalobce bylo rozhodováno v roce 2014, je nutno vycházet při stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo, neboť o jeho nároku v případě žalobce nejsou pochybnosti, podle zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, a o změně souvisejících zákonů.

Při stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo je nutno vycházet z ust. § 10 odst. 5 uvedeného zákona, dle něhož ustanovení odst. 1 až 4 se nepoužijí pro stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla. Výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmům osoby a příjmům osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu (zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů) a celkovým sociálním a majetkovým poměrům (§ 15 zákona č. 111/2006 Sb.). Maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla činí 200.000 Kč.

Soud na tomto místě uvedl, že Úřad práce i žalovaný postupovali dle ust. § 3 a § 4 zákona č. 110/2006 Sb., ale i § 15 zákona č. 111/2006 Sb.

Žalobce je ženatý, žije ve společné domácnosti se svojí manželkou, takže se jedná o společně posuzované osoby a v takovém případě musely být zjišťovány, jak příjmy žalobce, tak jeho manželky, což se také stalo, když žalovaný osvětlil, že do těchto příjmů nenáleží příspěvek na péči a příspěvek na mobilitu, ale pouze invalidní důchod žalobce, jeho příjmy osoby samostatně výdělečně činné a příjmy ze závislé činnosti jeho manželky za 1. čtvrtletí roku 2014.

Soud pak musel vycházet při hodnocení také z celkových sociálních a majetkových poměrů, jak je upravuje § 15 zákona č. 111/2006 Sb., kdy dle odst. 1 § 15 pro účely tohoto zákona se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do které se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožní zpravidla osoby blízké.

Podle odst. 2 § 15 pro účely tohoto zákona se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popř. po určité době, pro zvýšení příjmů, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku uvedeného ve větě první je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jiné

využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ve znění pozdějších předpisů) zjišťována.

Soud uvádí, že souhlasí tedy s tím, jak byly zjišťovány také sociální a majetkové poměry žalobce ze strany správních orgánů, a to s odkazem na § 15 zákona č. 111/2006 Sb. a uvádí, že s ohledem na citaci těchto zákonných ustanovení nebylo možno přihlídnout k tomu, že žalobce má poměrně vysoké měsíční náklady spojené s „udržováním“ svého zdravotního stavu, a které nejsou hrazeny, jak uvedl, zdravotní pojišťovnou.

Pokud pak jde o movitý majetek, soud souhlasí s tím, že pokud jde o předchozí automobil, na něhož byl žalobci poskytnut příspěvek na pořízení motorového vozidla, i zde je soud stejného názoru jako správní orgán, že nelze přihlídnout k tomu, že žalobce by si chtěl tento automobil ponechat, nechce ho prodat, je potřeba ho využít pro potřeby jeho rodičů, neboť syn žalobce je dováží k lékaři, na úřady, na nákupy apod.

Za dané situace je nutno při stanovení výše příspěvku počítat s tím, že žalobce si bude pořizovat nový automobil, na nějž mu bude poskytnut příspěvek, takže předchozí automobil je nutno zpeněžit a hodnotu této finanční částky započítat (pokud ho neprodá, i tak je nutno počítat s částkou, za kterou by ho prodal).

Pokud pak jde o námitku žalobce, že v roce 2007 mu byl přiznán příspěvek na zakoupení motorového vozidla ve výši 60.000 Kč z tehdy možných 100.000 Kč přitom, že příspěvek byl poskytován na dobu nejméně 5 let, když dle nynější úpravy se jedná o maximálně možnou hranici poskytnutí příspěvku na zakoupení motorového vozidla 200.000 Kč, nelze však částku přiznat dříve než za 10 let.

Soud zde uvádí, že tuto situaci nelze srovnávat, tak jak uvádí správní orgány, a to proto, že v roce 2007 se postupovalo při určování výše příspěvku na pořízení osobního automobilu podle vyhl. č. 182/1991 Sb. a podle této vyhlášky ve znění platném k 31. 12. 2007 § 35 odst. 3 výše příspěvku na zakoupení motorového vozidla činí nejvýše 100.000 Kč, výše příspěvku na celkovou opravu motorového vozidla činí nejvýše 60.000 Kč. Výše příspěvku se určí zejména s ohledem na majetkové poměry žadatele a osob považovaných podle zákona o důchodovém pojištění za osoby jemu blízké (§ 24 zákona č. 155/1995 Sb.), které s ním žijí v domácnosti.

Postup podle vyhl. č. 182/1991 Sb. a zákona č. 392/2011 Sb. je sice obdobný, není však zcela totožný, takže v dané situaci, kdy platí zákon č. 329/2011 Sb., je nutno postupovat při zjišťování rozhodných skutečností jiným způsobem než za účinnosti předchozí vyhlášky.

Postup Úřadu práce tedy soud hodnotí tak, že tento byl v souladu s platnou právní úpravou a byly zjišťovány ty skutečnosti, které pro určení výše příspěvku byly nutné a jsou dány zákonem.

Soud však má za to, že žalovaný ani Úřad práce nepostupovali při vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož „*v odůvodnění se uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy,*

kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud má za to, že ust. § 68 odst. 3 správního řádu nebylo dodrženo, tak jak namítá žalobce ve své žalobě jako jednu ze žalobních námitek. Úřad práce zejména ve svém rozhodnutí neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, když žalobci byla přiznána částka 40.000 Kč jako příspěvek na zakoupení motorového vozidla. Úřad práce sice uvádí, k čemu všemu bylo nutno přihlédnout při stanovení výše příspěvku, nicméně v rozhodnutí abscentuje jakákoliv úvaha o tom, proč žalobci byla přiznána zrovna částka 40.000 Kč, není zde tedy žádná úvaha, proč zrovna tato částka, proč se např. nejednalo o částku nižší nebo vyšší.

Soud má za to, že skutečně je nutno přihlédnout individuálně ke každému posuzovanému případu, když situaci musí být zhodnocena podle § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., s odkazem na zákon č. 110/2011 Sb. a zákon č. 111/2006 Sb., nicméně každé rozhodnutí, aby bylo přezkoumatelné pro soud, a bylo jednoznačné a srozumitelné pro účastníka řízení, musí mít úvahu o tom, proč byla stanovena částka, která je uvedena ve výroku rozhodnutí jako příspěvek na zakoupení motorového vozidla, neboť se skutečně jedná o věc úvahovou, o úvahu správního orgánu, proč se jedná zrovna o částku, která byla přiznána, tedy, co vedlo správní orgán k takovéto úvaze, zejména s ohledem na to, že pokud jde o rozhodnutí žalovaného, nelze se zatím zcela jednoznačně vypořádat se zásadní námitkou žalobce, proč se jednalo zrovna o částku 40.000 Kč, když žalobce má za to, že se jedná o částku velmi nízkou a vzhledem k možnému přiznání částky až 200.000 Kč, a že se žádná úvaha o tom, proč zrovna částka 40.000 Kč je částkou přijatelnou a dostatečnou, se v rozhodnutí neobjevuje.

Proto soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2014 (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. zavazuje krajský soud žalovaného, aby bylo vydáno nové rozhodnutí ohledně výše příspěvku na zakoupení motorového vozidla žalobci. Pokud žalovaný setrvá na částce 40.000 Kč, tak podrobně zdůvodní, proč se jedná zrovna o tuto částku a ne o částku vyšší, kterou požaduje žalobce. Pokud žalovaný věc přehodnotí a příspěvek na zakoupení motorového vozidla bude přiznán v částce vyšší, pak i tato vyšší částka bude muset být také řádně zdůvodněna a uvedením zejména úvahy správního orgánu, proč byla přiznána částka vyšší, resp. uvedení úvahy, když bude částka, která bude přiznána, přezkoumatelným způsobem zdůvodněna.

Krajský soud v Brně tímto zrušujícím rozsudkem dospěl k závěru, že žalovaný při stanovení výši příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo postupoval zcela správně podle § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. v návaznosti na ust. § 3 a § 4 zákona č. 110/2006 Sb. a § 15 zákona č. 111/2006 Sb., když dospěl k závěru, že jinak než podle těchto zákonných ustanovení postupovat nemohl, jejich výklad provedl správně, nicméně odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídalo ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když soud přesně uvedl, proč je uvedené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, a že při vydání nového rozhodnutí, které bude vydáno, musí být správním orgánem uvedeny úvahy, které vedly žalovaného k přiznání určité výše příspěvku na zakoupení motorového vozidla, a že přiznaná částka musí být přezkoumatelným způsobem zdůvodněna.

Nebylo tedy třeba ze strany žalovaného nebo případně správního orgánu I. stupně – úřadu práce provádět ve věci další dokazování, neboť soud zjistil ze správního spisu, že všechny podklady nutné pro vydání rozhodnutí byly vyžádány ze strany úřadu práce a jsou založeny v připojeném správním spise.

Po tomto zrušovacím rozhodnutí žalovaný vydal rozhodnutí nové ze dne 25. 8. 2016, tj. rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl:

Žalovaný konstatoval, že podle ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. jedinými kritérii pro stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo jsou: 1. četnost a důvod dopravy, 2. příjem osoby a osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a 3. celkové sociální a majetkové poměry. Žádná jiná kritéria pro stanovení výše účastníkem řízení požadovaného příspěvku zákon č. 329/2011 Sb., neuvádí.

Ministerstvo při svém rozhodování zjistilo, že využitelnost vozidla s přihlédnutím k četnosti dopravování účastníka řízení lze považovat za každodenní – 1x denně stravování, 4x týdně práce, pošta, rehabilitace, rekonvalescence a chata, 4x měsíčně fyzioterapie, návštěva lékaře, úřadů, lékárn, 4x ročně – lázně, rehabilitační pobyty, rekondice, setkávání členů Rozka. Denní využitelnost motorového vozidla účastníkem řízení odpovídá přiznání příspěvku 200.000 Kč.

Dále se ministerstvo zabývalo výší příjmů účastníka řízení a s ním společně posuzovaných osob v rozhodném období 1. čtvrtletí 2014. Společně posuzovanými osobami v 1. čtvrtletí 2014 byli: MUDr. K. E., nar. a K. M., nar., který byl v rozhodném období nezaopatřeným dítětem. Účastník řízení pobírá invalidní důchod III. stupně, který v 1. čtvrtletí 2014 činil 10.062 Kč měsíčně. Účastník řízení v rozhodném období vykonává činnost osoby samostatně výdělečně činné. Tuto činnost vykonával v souladu s ust. § 9 odst. 6 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, jako vedlejší a vykonával ji dle sdělení Finančního úřadu pro Olomoucký kraj od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013. Za započitatelný příjem za kalendářní měsíc se podle ust. § 8 odst. 1 a 2 zákona o životním a existenčním minimu považuje částka odpovídající měsíčnímu průměru příjmů osoby za období uvedené v daňovém přiznání za předchozí zdaňovací období zahrnující kalendářní měsíce, v nichž byla alespoň po část měsíce vykonávána činnost, z níž měla osoba příjmy ze samostatné činnosti. Ministerstvo zjistilo z detailní informace o příjmech účastníka řízení, které byly zjištěny automatizovaným způsobem z informačního systému Finančního úřadu pro Olomoucký kraj pro účely Úřadu práce prostřednictvím IS OK centrum, že příjem účastníka řízení ze samostatné výdělečné činnosti činil za rok 2013 celkem 31.502 Kč. Z výše uvedeného vyplývá, že měsíční příjem ze samostatné výdělečné činnosti účastníka řízení v 1. čtvrtletí 2014 odpovídal 1/12 příjmů za rok 2013, což je 2.625 Kč. Příjem ze závislé činnosti společně posuzované osoby MUDr. K. E. činil 26.382 Kč za měsíc a K. M. v rozhodném období příjem neměl. Celkový měsíční příjem rodiny tak v 1. čtvrtletí 2014 činil 39.069 Kč.

Dle ust. § 3 zákona o životním a existenčním minimu částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí činí 3.140 Kč. Částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně 2.830 Kč u osoby od 15 let věku,

kteřá není nezaopatřeným dítětem a u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let činí částka životního minima 2.450 Kč. Životní minimum rodiny tak v 1. čtvrtletí 2014 činilo 8.420 Kč.

Z výše uvedeného vyplývá, že příjem rodiny v 1. čtvrtletí 2014 odpovídal 4,6 násobku životního minima rodiny, což odpovídá přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 120.000 Kč.

Ministerstvo přihlédlo stejně jako Úřad práce k úsporám rodiny ve výši 75.000 Kč. Toto kritérium odpovídá přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 100.000 Kč.

Na základě výše uvedených skutečností byla stanovena částka 140.000 Kč, jako nejvyšší možná výše přiznaného příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo.

Při hodnocení majetkových poměrů účastníka řízení vycházelo ministerstvo ze skutečnosti, že účastník řízení vlastní motorové vozidlo Suzuki SX4 z roku 2006 a jeho zůstatková cena je 130.000 Kč. Účastník řízení v příloze č. 2 majetkových a sociálních poměrů ze dne 12. 5. 2014 uvedl hodnotu svého stávajícího vozu z roku 2006 ve výši 110.000 Kč. Úřad práce zjistil z internetových zdrojů, že tržní hodnota takového vozu se v době jeho rozhodování pohybovala v rozmezí od 157.000 Kč do 200.000 Kč. Vzhledem k tomu, že účastník řízení se ve vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 4. 9. 2014 namítal, že při jeho osobních návštěvách autobazarů se odhadovaná cena výše uvedeného vozu pohybovala maximálně ve výši 130.000 Kč, zahrnul Úřad práce do majetkových poměrů účastníka řízení motorové vozidlo v hodnotě 130.000 Kč. Nemovitosti, které účastník řízení vlastní – chata v..., půl domu ve a sad v..., nebyly vzhledem k hypotéce a spoluvlastnictví s jinými osobami do celkových majetkových poměrů účastníka řízení zahrnuty. Manželka účastníka řízení vlastní byt, ve kterém rodina účastníka řízení bydlí, proto rovněž nebyl zahrnut do majetkových poměrů rodiny.

Od nejvyšší možné částky příspěvku (140.000 Kč) byla odečtena část prodejní ceny motorového vozidla, které účastník řízení vlastní, ve výši 100.000 Kč a byl stanoven příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 40.000 Kč. Odečtením částky 100.000 Kč jsou zohledněny majetkové poměry účastníka řízení. Ustanovení § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., přímo odkazuje na ust. § 15 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., podle kterého se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popř. po určité době, pro zvýšení příjmů. U motorového vozidla, jehož je účastník řízení vlastníkem, nelze dospět k závěru, že se jedná o movitý majetek, který by byl vyloučen z prodeje nebo jiného využití, tedy že by takové využití nebylo možné po účastníku řízení vyžadovat a zároveň nejde o majetek, jehož hodnota je zjevně nízká, aby správní orgán jeho cenu nezjišťoval. Lze tedy předpokládat a důvodně očekávat, že při koupi nového automobilu účastník řízení starý automobil prodá a částku z prodeje využije ke koupi nového automobilu.

Ministerstvo konstatuje, že přiznáním příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo v maximální výši není možné, jelikož v daném případě je nutné přihlédnout k hodnocení jednotlivých zákonem stanovených podmínek pro stanovení výše příspěvku. Vzhledem k tomu, že zákon č. 329/2011 Sb. výslovně uvádí, že maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo činí 200.000 Kč, předpokládá, že poskytnutá výše příspěvku může být nižší, a to s ohledem na podmínky uvedené v ust. § 10 odst. 5 zákona

č.329/2011 Sb. Rovněž v rozsudku č. j. 9Ads 75/2016-19 ze dne 14. 7. 2016 Nejvyššího správního soudu je uvedeno, že „Ke zvýšení dostupnosti zvláštních pomůcek osobám se zdravotním postižením nepochybně vede přiznání jakkoli vysokého příspěvku, neboť vždy určitým způsobem snižuje částku, kterou bude žadatel muset uhradit z vlastních zdrojů. Nelze však dovozovat, že účelem zákona je kompletní úhrada pomůcky, případně maximálně vysoký příspěvek všem žadatelům ... Požadavek, aby stát zdravotně postiženým osobám financoval veškeré pomůcky, které potřebují, je minimálně z ekonomických důvodů nepředstavitelný ... Také proto zákon č. 329/2011 Sb. stanovuje výše popsany mechanismus rozhodování o příspěvku; je odrazem toho, že ne každá osoba má na příspěvek na pořízení motorového vozidla nárok (§ 9 odst. 2 váže nárok na příspěvek na určitou míru postižení) a ne každé osobě, která tento nárok má, může být poskytnut příspěvek v plné výši (citovaný § 10 odst. 5). Zákonodárce tak relativně jasně vymezil svoji představu o tom, jakým způsobem mají být vyhrazené finanční prostředky přerozděleny, a správnímu orgánu nepřísluší, aby je přehodnocoval“.

Dne 11. 8. 2016 byla ministerstvu doručena písemnost účastníka řízení ze dne 15. 9. 2015 a označena jako příloha k odvolání. Účastník řízení v této písemnosti popisuje obtíže, které musí v důsledku svého nepříznivého zdravotního stavu překonávat, a sděluje další rodinné problémy, předkládá rozpis příjmů a nákladů rodiny v roce 2016 a v roce 2007 a požaduje, aby bylo přihlédnuto k nákladům vynaloženým na jeho léčbu. K tomuto opakovanému požadavku ministerstvo sděluje, že na str. 3, 4 a 5 tohoto rozhodnutí se s námitkami účastníka řízení týkajícími se nákladů na léčbu a dalších jeho výdajů již vypořádal.

Ministerstvo nezpochybňuje zdravotní znevýhodnění účastníka řízení a potíže, které z tohoto znevýhodnění vyplývají, avšak příspěvek na zvláštní pomůcku je při splnění stanovených podmínek dávkou nárokovou (obligatorní), přičemž výše tohoto příspěvku je fakultativní. Je tedy na správním uvážení správního orgánu, po zohlednění všech rozhodných skutečností, v jaké výši příspěvek na zvláštní pomůcku přizná.

Ministerstvo je názoru, že Úřad práce při stanovení výše příspěvku postupoval v souladu se zákonem a nepřekročil přitom správní uvážení. Úřad práce se jednotlivě zabýval četností, důvody dopravy, příjmy účastníka řízení a příjmy společně s ním posuzovaných osob a celkovými sociálními a majetkovými poměry účastníka řízení a společně s ním posuzovaných osob. Zjištěné skutečnosti vyhodnotil a promítl do rozhodnutí o výši příspěvku. Ministerstvo znovu posoudilo postup Úřadu práce a úvahy, kterými se při hodnocení a výkladu právních předpisů řídil a dospěl k závěru, že se lze s postupem Úřadu práce ztotožnit.

Ministerstvo dospělo k závěru, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Při rozhodování byly opatřeny a vyhodnoceny veškeré důkazy potřebné pro posouzení věci, postup odpovídal okolnostem daného případu a bylo rozhodováno stejně, jako u skutkově shodných nebo podobných případů. Úřad práce o žádosti účastníka řízení o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo rozhodl v souladu se zákony.

Ministerstvo neshledalo důvod pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 20. 12. 2017. U tohoto jednání zástupce žalobce uvedl, že s výkladem zákona, o nějž se žalovaný i úřad práce při stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo žalobci opírají, je pouze formalistický, jde pouze o „suchý“ jazykový výklad zákona. V daném případě se totiž nejedná o situaci, kdy by měl stát zdravému a finančně zabezpečenému člověku přispívat na pořízení auta, jedná se o dávku, která je účelově určena člověku s velmi výrazným zdravotním postižením a to proto, aby se alespoň částečně mohl začlenit do běžného života. Právě s ohledem na výrazné zdravotní problémy žalobce se v jeho případě musí jednat o vozidlo, do kterého se vejde invalidní vozík, vozidlo, do kterého je schopen nastoupit, apod. Musí se jednat o vozidlo takového typu, ve kterém je schopen žalobce sedět výše.

Pokud jde o žalobce, v jeho případě by při zjišťování sociálních a majetkových poměrů ze strany správních orgánů mělo být přihlédnuto k tomu, že žalobce musí ze svých finančních prostředků měsíčně vydávat vysoké částky na rehabilitace a léky, které nejsou hrazeny ze zdravotního pojištění. Pokud by toto žalobce nečinil, progresse jeho onemocnění by byla mnohem rychlejší, a žalobce se by se v současné době již nemohl pohybovat vůbec. Žalobce tyto finanční prostředky na léčbu nevydává na nějaké nadstandardní léčebné úkony, např. v zahraničí, ani v ČR, ale vydává je na léčbu a léky, které zpomalují pouze progresi jeho onemocnění. Jedná se v podstatě o péči minimální, protože na vyšší standard péče žalobce nemá finanční prostředky. Právě proto, že žalovaný nemá žádnou metodiku, která by upravovala postup při stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo, má žalobce za to, že jeho přístup je ryze formalistický. Pokud má žalovaný za to, že zákon mu nic jiného neumožňuje, musí být pak jeho rozhodnutí precizně zdůvodněno, což se ani nyní, při druhém rozhodnutí nestalo. Pokud jde o chatu žalobce, ta byla pořízována také z důvodu jeho zdravotního stavu, neboť u chaty je zahrada, kde žalobce v rámci rehabilitace může chodit. Proto mělo být v rámci zjišťování majetkových poměrů žalobce přihlédnuto i k měsíční splátce úvěru 6.000 Kč. Dále pak pokud jde o automobil, na který byl dříve žalobci přiznán příspěvek, k ceně tohoto vozidla dle žalobce nemělo být vůbec přihlíženo a to proto, že po pěti letech od pořízení vozidla, v případě, že je vozidlo prodáno, se příspěvek již nevrací. Žalobce vozidlo neprodal, doposud ho v rodině užívají a auto nezbytně nutně potřebuje k tomu, aby syn nemocné rodiče žalobce vozil k lékaři, zajišťoval jim nákupy apod. Proto dle žalobce není logické, že žalovaný chce zůstatkovou hodnotu tohoto vozidla započítat do majetkových poměrů žalobce.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Na tomto místě krajský soud uvádí, že ve věci poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo žalobce, bylo rozhodováno nyní žalovaným již podruhé, když jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno Krajským soudem v Brně rozsudkem č. j. 41A 1/2015-74. Již v tomto zrušujícím rozsudku, a to v jeho odůvodnění, soud věc právně posuzoval a dospěl k závěru, že žalovaný postupoval zcela správně v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., kdy bylo zcela jednoznačně přihlédnuto k těm skutečnostem, které ust. § 10 odst. 5 uvedeného zákona stanoví, přičemž při zohledňování sociálních a majetkových poměrů žalobce bylo správně postupováno dle § 15 zákona č. 111/2006 Sb. Tedy již v tomto rozsudku soud zaujal stanovisko, že souhlasí s názorem ministerstva, že není možno při určování výše příspěvku na motorové vozidlo přihlédnout k vysokým měsíčním

nákladům žalobce spojeným s „udržováním“ jeho zdravotního stavu, jež nejsou hrazeny zdravotní pojišťovnou a dále uvedl soud, že souhlasí rovněž se stanoviskem ministerstva v tom, že je nutno započítat zůstatkovou hodnotu motorového vozidla, které bylo pořízeno v roce 2007, a na které byl žalobci rovněž přiznán příspěvek na zakoupení motorového vozidla, a to vše proto, že § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. mimo jiné odkazuje při posuzování celkových sociálních a majetkových poměrů na § 15 zákona č. 111/2006 Sb.

V tomto zrušujícím rozsudku tedy krajský soud zaujal stanovisko, že skutkový stav správními orgány byl zjištěn náležitě, že bylo postupováno zcela správně dle ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb. s odkazem na § 15 zákona č. 111/2006 Sb. a ust. § 3 a § 4 zákona č. 110/2006 Sb., takže v tomto směru žalovanému nebylo co vytýkat. Dle krajského soudu však žalovaný při vydání předchozího rozhodnutí důsledně nedodržel ust. § 68 odst. 3 správní řád, kterým se musí řídit správní orgán při odůvodňování svých rozhodnutí a musí v odůvodnění každého rozhodnutí uvést mimo jiné úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, což se, jak soud tehdy uvedl, zatím nestalo, neboť v odůvodnění se nenachází žádná úvaha správního orgánu, proč byla žalobci poskytnuta částka 40.000 Kč na zakoupení motorového vozidla, proč se nejednalo o částku vyšší, kterou požaduje žalobce.

Krajský soud v Brně má za to, že žalovaný po tomto zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně, kdy vydal rozhodnutí nové, a to dne 25. 8. 2016, plně respektoval názor Krajského soudu v Brně v jeho zrušujícím rozsudku a již ust. § 68 odst. 3 správního řádu plně respektoval, když v rozhodnutí se velmi podrobně zabývá úvahami, proč žalobci byla poskytnuta částka 40.000 Kč na zakoupení vozidla, proč muselo být přihlíženo k zůstatkové ceně předchozího vozidla, na jehož zakoupení žalobce také od státu obdržel příspěvek na zakoupení motorového vozidla (tehdy dle jiného právního předpisu), dále pak proč při hodnocení celkových sociálních a majetkových poměrů nebylo přihlíženo k nemovitému majetku, a to chatě v Mostkovicích, kterou žalobce vlastní, dále ke spoluvlastnictví domu ve Šternově u Konice a sadu v Nové Dědině a k bytu, kde žalobce s manželkou a synem bydlí, který je ve vlastnictví manželky žalobce.

Soud zde uvádí, že dle jeho názoru se tedy žalovaný velmi podrobně zabýval všemi skutečnostmi, ke kterým přihlédl při vydání nového rozhodnutí, a že z nich již nyní zcela jednoznačně vyplývá, proč byl příspěvek na motorové vozidlo žalobci přiznán ve výši 40.000 Kč, a že úvaha žalobce, která je v odůvodnění rozhodnutí vyjádřena, je také řádně a srozumitelně zdůvodněna.

Žalovaný ve svém rozhodnutí pak odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu v č. j. 9Ads 75/2016-19 ze dne 14. 7. 2016, kdy poukazuje na to, že v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud, kdy posuzoval skutkově podobnou věc, zaujímá také právní názor, z něhož žalovaný při tomto svém novém rozhodnutí vycházel, a z něhož dle názoru žalovaného vyplývá, že postup žalovaného byl v případě žalobce správný a v souladu se zákonem, konkrétně ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb.

S tímto názorem se soud také zcela ztotožnil a má rovněž za to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 9Ads 75/2016-19, kdy Nejvyšší správní soud rovněž přezkoumával rozsudek krajského soudu, v tomto případě Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci a týkal se rovněž přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorového

vozidla a zaujal v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud názor, které je použitelné i v nyní projednávané věci.

Z uvedeného rozsudku NSS mj. vyplývá, že správní uvážení, kterým správní orgán disponuje při rozhodování o příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo, je relativně omezené (vázané). V první řadě je třeba zdůraznit, že se týká pouze otázky výše příspěvku, nikoli existence nároku na něj. Dále je důležité, že zákon stanovuje jeho horní mez, která činí 200.000 Kč a vyjmenovává hlediska, která správní orgán při stanovení konkrétní výše příspěvku hodnotí (podle § 10 odst. 5 věty druhé zákona č. 329/2011 Sb. platí, že [v]ýše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodům dopravy, k příjmu osoby a příjmu osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům).

Dále z tohoto rozsudku NSS vyplývá, že z pohledu projednávané věci je zásadní, že citované ustanovení obsahuje taxativní (úplný) výčet. Pokud by se jednalo o výčet demonstrativní (příkladný), muselo by to z jeho textu jasně vyplývat (docílit toho lze např. uvozením výčtu slovem zejména). Fakt, že zákonodárce zvolil techniku úplného katalogu kritérií, neznamena jen to, že správní orgán musí ke všem z nich přihlédnout (tak tomu ostatně je i v případě výčtu demonstrativního), ale také, že nesmí přidávat kritéria vlastní. Zákon obsahuje příkaz zabývat se právě a pouze těmi z nich, která vyjmenovává. Pokud tak správní orgány učinily, postupovaly v souladu se zákonem.

Dále z rozsudku vyplývá, že z výše uvedeného plyne, že stěžovatelka se nemohla úspěšně domáhat, aby správní orgány při stanovení výše příspěvku zohlednily závažnost jejího postižení, konečnou cenu pořizované pomůcky ani dostupnost vyhovující hromadné dopravy mezi zákonná hlediska pro stanovení výše příspěvku nepatří.

Krajský soud uvádí, že žalovaný tedy plně respektoval ust. § 10 odst. 5 zákona č. 329/2011 Sb., své nové rozhodnutí řádným, přezkoumatelným a přesvědčivým způsobem zdůvodnil, tak jak má na mysli ust. § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnění jeho rozhodnutí je přesvědčivé, je tedy přesvědčivá jeho úvaha, proč se jednalo zrovna o částku 40.000 Kč jako příspěvek na zakoupení motorového vozidla a v tomto směru nelze již žalovanému nic vytknout, když všechny podklady, z nichž žalovaný vycházel při stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo (40.000 Kč) jsou obsaženy v připojeném správním spise. Věc byla správně právně zhodnocena a žaloba proto není důvodná. Proto ji soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. ledna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně